

Цѣлия пжтъ отъ Царския вагонъ, до фаетона на който щѣше да се качи Императора, бѣше посланъ съ разноцвѣтни килими, а самата станция бѣше потънала въ зеленина и цвѣтя. На станцията и около нея имаше такова голѣмо множество народъ, щото, както се казва, нѣмаше яйце гдѣ да падне. Идването на Императора въ Плоещъ бѣше привлякло множество народъ не само отъ околнитѣ, но и далечнитѣ градове и села, отъ които бѣха, по този случай, испратени депутации.

Почетния караулъ отъ 1-а рота на 3-я дружина бѣше построенъ на длъжъ на платформата. Самарското знаме високо се издигаше надъ караула, платнището на което шумолеше отъ тихия вѣтрецъ. На лѣвия флангъ на караула стояха ординарцитѣ отъ почетния караулъ: офицеръ, унтеръ-офицеръ и редникъ, последния българинъ съ сръбски медалъ за храбрость.

Тукъ, на станцията, присътствуваха офицери и чинове отъ главната квартира — отъ Императорската свита, отъ полевия щабъ на дѣйствующата армия, адютантитѣ на наслѣдника, Главнокомандующия и Великия Князь Владимиръ Николаевичъ, генералитѣ и адютантитѣ състоящи при Князь Карла, префекта на Плоещъ, депутация отъ мѣстнитѣ жители и много други български депутации, отъ всичкитѣ градове на Молдавия и Влахия, гдѣто живѣятъ българи, съ настоятеля на българската въ Букурещъ черква и съ митрополита на всичкото българско духовенство въ Румжния — Панаретъ Рашевъ, ученицитѣ отъ Плоещкото градско училище съ букети въ ржцѣ.

Като се приближи трена до станцията, народа изведнѣжъ завика „ура“ и музиката засвири: „Боже Царя храни“. Императора, щомъ излѣзе отъ вагона, мина по фронта на оплченския караулъ и прие ординарцитѣ, а слѣдъ това и депутациитѣ. При това владиката Панаретъ поднесе на сръбърна табла на Негово Императорско Величество адресъ, като го благослови съ Св. иконата на Константинъ и Елена.

Негово Величество се прѣкърсти набожно и цѣлуна иконата. Като се поднесе на Императора хлѣбъ и соль, отъ страна на българската депутация, народа гърмовито и вѣсторженно завика: „да живѣе Императора“.

Ето и съдържанието на адреса:

„Всемилоствѣйший Господарю!

Ний живущитѣ въ Румжния българи, които имаме злополучието да напустнемъ родня си край, за да търсимъ въ чужда